

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Η'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 12

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Ἐπί τῆ Ἑκατονταετηρίδι τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας]
Α'.

Πολλοὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει συγγραφέων, ἐν παλαιότεροις χρόνοις, ἐκ θρησκευτικῶν αἰτίων ἕνεκα τοῦ Σχίσματος, καὶ τινὲς τῶν ἐν Ἑλλάδι κομμουνιστῶν τελευταίον ὑβρίζουν τὸν ἑλληνικὸν κλῆρον ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας. Οἱ τελευταῖοι, ἐναντίον τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας καὶ τῶν γεγονότων, γράφουν ὅτι οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι κληρικοὶ ἐφρόντιζον μόνον περὶ τῆς ἰδίας τρυφῆς καὶ ἀπολαύσεως, πλουτοῦντες διὰ δεισιδαιμονίων, καὶ ὑβρίζουν ἱερὰ ὀνόματα, τὰ ὅποια ἡ ἑλληνικὴ συνείδησις ἀγαπᾷ καὶ σέβεται καὶ στεφανώνει ἡ ἀληθῆς καὶ ἀμερόληπτος ἱστορία. «Ἐκεῖνοι, λέγει ὁ κομμουνιστής, ποῦ ὠφελήθηκανε ἀπὸ τὰ προνόμια εἴτανε κυρίως οἱ Ἕλληνες φεουδάρχες καὶ οἱ Δεσποτάδες. Αὐτοὶ δὲν ἐνοιῶσαν τὸ τί θὰ πῆ σκλαβιά. Ἐἶχαν τὰ ἴδια πολιτικά δικαιώματα καὶ πολλὰς φορές καὶ περισσότερα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Γι' αὐτὸ καὶ γενήθηκανε πιστοὶ συνεργάτες τοῦ τουρκικοῦ ἀπολυταρχισμοῦ» (Ι. Κοδράτου, Νεολλην. Πολιτ. Ἱστορία 1928 σελ. 44). Οὐδόλως παράδοξον. Οἱ κομμουνισταὶ τὴν θρησκείαν, τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένειαν, τὴν γλῶσσαν, θεωροῦν «σάπια ἰδανικά» καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ αὐτὸν τὸν ἱ. κλῆρον τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας προπηλακίζουν. Περὶ αὐτοῦ θ' ἀσχοληθῶμεν συντόμως.

Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι, ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς ΚΠόλεως, «τοῦ χαλασμοῦ τῆς περιφήμου πόλεως», ὁ ἱερὸς κλῆρος εἰργάσθη, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, μετ' αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ πρωτηγωνίστησεν εἰς ἅλους τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, καὶ δὴ καθ' οὗς χρόνους ἡ Τουρκία ἦτο πανίσχυρος καὶ αὐτὴ ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἔτρεμε πρὸ αὐτῆς. Ὁ πόντος τῆς ἐλευθερίας ἦτο εἰς ἅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν διωγμῶν τῆς τυραννίας. Ὁ Γάλλος Ἀκαδημεικὸς Choiseul Gouffier τῷ 1776 ἔγραψε: «Καὶ ποῖον ἔθνος ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀγάπην αὐτοῦ διὰ μίσους σφοδρότερου καὶ διαρκεστέρου κατὰ τῶν βίαι ἀφαιρούντων ταύτην τυράννων; Καὶ εἶνέ τι οὐδενὸς λόγου ἄξιον τὸ ἀποτροπιάζεσθαι τοὺς νικητὰς μετὰ τέσσαρας αἰῶνας,

ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὸ ἐπαναστῆναι χιλιάκις καὶ ἑτοιμον εἶναι εἰς νέαν ἐπανάστασιν;» Οἱ ὑπόδουλοι συνεννοοῦντο πανταχοῦ, ἔπου καὶ ἂν εὐρίσκοντο, πρὸς ἀποδίωξιν τῶν τυράννων. Τὸ αἰσθημα τοῦτο τῶν ὑποδούλων ζωηρὸν ἐξεδηλοῦτο διὰ τοῦ «Θρήνου τῆς ΚΠόλεως», γράφεντος ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλευσύσης:

«Δοιοὶν ἂν τὸν ἀφήσετε (τὸν Τοῦρκον) μόνον δύο χρόνους εἰς τὴν Κ)πολιν νὰ περινασάνη ὁμνύω σας εἰς τὸν Θεὸν ὅλους μας θέλει φάγη».

Οἱ δὲ φυγάδες ἐν τῇ Δύσει, οἵτινες ἔφερον τὴν Ἀναγέννησιν τῶν Γραμμάτων εἰς αὐτήν, ἰκέτευον τοὺς ἰσχυροὺς πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ κληρικοὶ, ὡς ὁ Νικαίας Βησσαρίων, γενόμενος κατόπιν Καρδινάλιος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῶν ἦτο φωνὴ δοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ Τοῦρκος ἦτο ἰσχυρὸς τροπαιοῦχος ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ἀπειλῶν τὴν χριστιανικὴν Εὐρώπην. Μάτην ἔγραφεν ὁ ἀοιδὸς τοῦ «Ἀπωλεσθέντος Παραδείσου» Ἰωάννης Μίλτων πρὸς τὸν Ἀθηναῖον Λεονάρδον Φιλαράν: «Οὐδὲν εὐγενέστερον ἢ ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους ποιεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας».

Παρήρχοντο τὰ ἔτη. Ὁ Τοῦρκος καθίστατο ἰσχυρότερος καὶ τυραννικώτερος, ἀλλ' οἱ δοῦλοι οὐδέποτε ἀπέβαλον τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως καὶ πάντοτε ἐν τῷ κρυπτῷ προσήχοντο εἰς τὸν Θεὸν τῶν Δυνάμεων καὶ ἀνέπεμπον πρὸς τὴν Θεοτόκον, τὴν μεσίτριαν πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, «ρῦσαι ἡμᾶς κακουμένους τυραννικαῖς ἀπειλαῖς καὶ δεινῇ μανίᾳ τῶν Ἀγαρηνῶν»· ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἰκέτευον οἱ κληρικοὶ, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως, καὶ κραταιοῦμενοι μὲ τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου, παρεσκευάζον τὰς ἐκάστοτε ἐπαναστάσεις, μεταίχον δ' αὐτῶν εὐλογοῦντες καὶ ἐνισχύοντες τοὺς γενναίους πολεμιστὰς, πίπτοντες πολλάκις ἱερὰ θύματα, καὶ εὐλογοῦμενοι ἀπὸ τοῦ Γένους καὶ τιμώμενοι ὡς ἥρωες ἢ ἄγιοι. Ἡ ἱερὰ ἐξομολόγησις τῶν κλεφτῶν καὶ ἀρματωλῶν ἐγένετο ἡ καθέδρα τῆς ἐθνικῆς κατηχῆσεως καὶ ὁ ἄμδων βῆμα κηρύγματος ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Οὕτω ὁ ἐκ Κυδωνίας τῆς Κρήτης ἱερεὺς Φραγκίσκος Σκοῦφος ἔλεγε τὴν ὠραίαν προσευχήν: «Ἔως πότε οἱ τρισάθλιοι Ἕλληνες ἔχουσι νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας; ἕως πότε γένος τόσον

ἐνδοξον καὶ εὐγενικὸν ἔχει νὰ προσκυνᾷ εἰς βασιλικὸν θρόνον ἕνα ἄθλιον τοῦ λουπά νι καὶ ἡ χώρες ἐκείναις, εἰς τὰς ὁποίας ἀνατέλλει ὁ δρατὸς ἥλιος, νὰ βασιλεύωνται ἀπὸ ἡμῶν φεγγάρι; Ἐνθυμήσου, Θεάνθρωπε Ἰησοῦ, πῶς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἐτέθη τὸ πρῶτον, ὅπου ἀνοίξε τὰς ἀγκάλας, διὰ νὰ δεχθῆ τὸ θεῖον Ἐθαγγέλιον τὸ πρῶτον ὅπου ἔρριψε χαμαὶ τὰ εἰδῶλα καὶ κρεμάμενον εἰς ἕνα ξύλον σὲ ἐπροσκύνησεν ὡς Θεόν. Ἀνοίγοντας τοὺς θησαυροὺς τῶν θείων σου χαρίτων, ὕψωσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν δόξαν τὸ Γένος καὶ ἀπὸ τὴν κοπρίαν εἰς τὴν ὀποίαν κάθηται, δὸς του τὰ σκήπτρα καὶ τὸ βασίλειον... Ἄς σε παρακινήσουν εἰς σπλάγχθους τὰ δάκρυα ὅπου μοῦ τρέχουν ἀπὸ τὰ ὄμματα μου». Τὰς αὐτὰς παρακλήσεις «μὲ πικρὰ δάκρυα» ἀπέτεινεν εἰς τὴν Θεοτόκον ὁ Ἡλίας Μηνιάτης, ὁ ἔξοχος ἱεροκέρυξ καὶ Ἐπίσκοπος Κερνίκης καὶ Καλαβρύτων γενόμενος (1711). Ὅντως δὲ οἱ φιλοπάτριδες κληρικαὶ ἡγάπων τὴν δουλεύουσαν πατρίδα καὶ ἐστέναζον διὰ τὴν δουλείαν

«δάκρυα θερμὰ χέοντες ὥστε κρήνη μελάνυδρος»

(Ἰλιάδ. Π. 3).

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21 θερμότερον ἐκέτευον τὸν Κύριον οἱ κληρικοί. Ὁ διάσημος κληρικὸς καὶ ἱεροκέρυξ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων ἐν λόγῳ ἐκφωνηθέντι ἐν Ὁδησσῷ ἔλεγε, θερμῶς προσευχόμενος, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τάδε: «Ὡ Θεὲ τῶν δλων! ἐκ θαθέων καρδίας ἐπικαλούμεθα τὸ Πανάγιόν Σου ὄνομα. Ἐπάκουσον τὴν ὀδυνηρὰν ἡμῶν ἰκεσίαν. Ἀπὸ θυθοῦ δυστυχίας, «ἐκ θάθους κοιλίας Ἄδου», ζητοῦμεν τὸ μέγα Σου ἔλεος· ἐλέησον, ἐλέησον ἡμᾶς ἐπουράνιε Βασιλεῦ. . . . . Ὡμωσαν νὰ ἐξαλείψωσι τοὺς λατρευτὰς τοῦ ὀνόματός Σου ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. «Μωᾶδ καὶ Ἀγαρηνοί, τὰ σκηνώματα τῶν Ἰδουμαίων καὶ οἱ Ἰσμαηλίται ἐδουλεύσαντο κατὰ Σοῦ πονηρὰ» καὶ συνήχθησαν ἀφρίζοντες κατὰ τοῦ Χριστοῦ Σου. Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἕως πότε θέλουσιν ἀλαλάζειν θλασφημοῦντες καὶ μεθύοντες ἐξ αἱμάτων ἐν μέσῳ τῶν ἑορτῶν σου; . . . . Σδέσον, μὴ τὴν ζωὴν, μὴ τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ τὸ φρύαγμα καὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀνομον δυναστείαν τῶν αἱμοχαρῶν καὶ τοὺς πολέμους θελόντων θαρδάρων Ἀγαρηνῶν, οἵτινες ἐμίανον τὰ ἁγιαστήριά σου καὶ τὸν τόπον ἡμῶν ἠρήμωσαν. Ρῦσαι, ρῦσαι, Δέσποτα Φιλάνθρωπε, τὸν πιστόν σου λαὸν ἐκ τῶν μαιφόνων αὐτῶν χειρῶν, συμμαχῶν μεθ' ἡμῶν καὶ ἀνυψῶν νικηφόρον τὸ κέρασ τῶν Ὀρθοδόξων. . . .». Ὁ δὲ γενναῖος Ἐπίσκοπος Ἐλίου Ἀνθιμος συνέταξε προσευχὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἔθνους, ἣτις ἐλέγετο ἐν τοῖς ἑ. ναοῖς: «Θεὲ Παντοδύναμη. . . . . ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν χρισθέντων τῷ ὀνόματι τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ. . . . . καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς Ἰσμαηλιτικῆς τυραννίδος· ἐνίσχυσον καὶ ἐνδυνάμωσον ἡμᾶς καὶ τοὺς εὐσεβεστάτους καὶ θεοφυλάκτους ἡμῶν Πρίγκηπας καὶ Ἠγεμόνας (τοὺς Ὑψηλάντας) καὶ τὸν φιλόχριστον στρα-

τὸν τῆ δυνάμει τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατατροπῶσαι τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἁγίας Σου Ἐκκλησίας, ἀναφανῆναι νικητὰς καὶ τροπαιούχους ἐναντίον τῶν ἀπογόνων τῆς Ἀγαρ... φώτισον ἡμᾶς μιμητὰς γενέσθαι καὶ ὁπαδοὺς τοῦ ἀληθοῦς θεράποντός σου εὐσεβοῦς Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἀξίωσον ἀκοῦσαι τῆς ὀρανοῦ ἐκείνης φωνῆς «ἐν τούτῳ νικάτε, ἀπέγονοι Ἑλλήνων οἱ χριστιάνοι, καὶ καταβάλλετε τοὺς ἀθέτους Ἀγαρηνοὺς, ὅπως καὶ ἡμεῖς οἱ τεταπεινωμένοι ἀξιώθωμεν τῆς ποθητῆς ἡμῶν ἐλευθερίας».

Ἡ προσευχὴ ἐνίσχυει μὲν τοὺς πιστοὺς ἐν τῷ ἀγωνί τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, ἐνίσχυει δὲ καὶ τοὺς πολεμιστὰς, οἵτινες νικοῦν καὶ θριαμβεύουν. Διὰ τῆς προσευχῆς καὶ γυναῖκες ἀπαλαί, ὡς ἡ Ἐσθῆρ καὶ ἡ Ἰωὴλ καὶ ἡ Ἰουδίθ, ἐξέτιναζαν φοβεροὺς πολέμους καὶ ἀνεφάνησαν παντὸς αὐτῶν τοῦ γένους πολυθνητοὶ σώτῆραι. Διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἀνατάσεως τῶν χειρῶν τοῦ θεόπτου Μωϋσέως ἐνίσχυνον οἱ Ἰσραηλίται καὶ ἐνίκων τοὺς ἐχθροὺς. Οὕτω καὶ κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, οἱ ὀλίγοι καὶ ἀπαράσκευοι Ἕλληγες διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς προσευχῆς, ὡς ἄλλοι Δαυῖδ, ἐμονομάχησαν πρὸς τὸν ἀλλόφυλον, τὸν θαρῶν, τὸν φοβερόν, τὸν ἀνθρωπόλοθρον γίγαντα Γολιάθ. Ἐκκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ ποίαν ἐπίδρασιν εἶχεν ἡ προσευχὴ καὶ ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τοὺς πιστοὺς χριστιανούς, οἵτινες ἠγωνίζοντο τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας ἀγῶνα. Ὁ Ἐλιος Ἀνθιμος, κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἠλόγγει, μὲ τὰ ὄπλα τῶν πολεμιστῶν, τοὺς ἀσθενεῖς, ὡς ἠγιασμένα, ἐφ' ὅσον ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας. Οἱ ἀγωνισταὶ ἐνίσχυνον ἐν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐνίσχυνον εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς θυέλλας καὶ τρικυμίας. «Μακάριος ἀνὴρ ὁ ἐλπίζων ἐπὶ Κυρίῳ» εὐλογημένος ὁ ἀνθρωπος, εὐλογημένος ὁ λαὸς ὃς πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ» (Ψαλμ. πγ, 13· ρμγ' 15). Οὕτω πεύθεται ὁ λαὸς ἔτι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ νικήσῃ. Ναί! αὐτὸς στρατηγεῖ καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν· αὐτὸς πολεμεῖ καὶ ἡμεῖς νικῶμεν. «Ἐξάπεστεῖτε βέλη καὶ ἐσκόρπισεν αὐτοὺς καὶ ἀστραπὰς ἐπλήθυνε καὶ συνετάραξεν αὐτούς» (Ψαλμ. ρζ' 15).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ ΤΟΥ ΟΥΝΙΤΙΣΜΟΥ Εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Παροικίας τῆς Ἑυρώπης

Ποσάκις ἡ ἱστορία διαστρέφεται καὶ τὰ δίκαια στραγαλλίζονται! Οἱ δῆμοι συχνάκις παρουσιάζονται ὡς θύματα, ἀρκεῖ νὰ ξαίρουν πῶς πρέπει νὰ παρουσιάξουν τὰς ἀπόψεις των, καὶ πρὸ πάντων ὅταν διαθέτουν καὶ ὕλικὰ μέσα. Παραπλησία εἶναι κοί ἡ περιπτώσις τῆς ἐν Ἑλλάδι Οὐνίας. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς, ὡς διατείνεται, προσβάλλεται ὁ Χριστιανισμὸς

καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐκ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν θέλει νὰ προξενήσῃ ἢ ἐν Ἑλλάδι Οὐνία εἰς τοὺς ἐδῶ Καθολικοὺς κύκλους. Ἄφ' οὗτου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Καθολικὸν ὄργανον «La Croix» μία ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, καὶ παρουσιάζετο ὁ Οὐνίτης Ἐπίσκοπος κ. Γ. Χαλαβατζῆς ὡς ἦρωσ διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν προσφυγοπαίδων ζήλόν του, πολλοὶ διηρωτῶντο διατί ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἤθελον νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀλτροῦστικὴν αὐτὴν δράσιν. Ὅταν ὅμως ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε καὶ οἱ ἀμφιβάλλοντες ἐπέστησαν οὕτω τὸ εἰσπραχθὲν ἐν Ἀμερικῇ χρῆμα εἶχε προπαγανδιστικὸν σκοπὸν καὶ οὗτοι ἐπισήμως ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τῆς Οὐνιτικῆς ἐπισκοπῆς τῶν Ἀθηνῶν οὗτι ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται, τότε αἱ Οὐνικαὶ ἀνταποκρίσεις ἐρρίφθησαν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ἢ δὲ Γαλλικῆ Κυβερνήσεως δὲν ἐνήγαγε τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν (!) ὡς ἐπρότεινε ὁ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτής. Εἶνε περίεργον τῇ ἀληθείᾳ πόσον μακρὰν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Σήμερον ὅλαι σχεδὸν αἱ Ἐκκλησίαι ἀνεξαργήτως τῶν δογματικῶν τῶν διαφορῶν συμφωνοῦν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποτελέσουν ἕνα προπύργιον κατὰ τῆς κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως· καὶ ὅμως οἱ Οὐνίται νομίζουσι οὗτι ἐξεπλήρωσαν τὴν ἀποστολήν των ἂν ὑποτάξουν εἰς τὴν Ρώμην ἕνα Ἕλληνα ὀρθόδοξον.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως αὐτὸ δὲν εἶνε πιστευτόν, καὶ ὅμως εἶνε πραγματικότης. Τὸ δὲ χειρότερον, εἶνε οὗτι ἡ Οὐνία δὲν ἐκθέτει εἰλικρινῶς τὴν θεωρίαν της, ἀφοῦ εἶνε παπικὴ ἀπόχρωσις, οὕτως ὥστε νὰ γίνῃ μία ἀντικειμενικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ συζήτησις, ἀλλὰ προσπαθεῖ ν' ἀποπλανήσῃ διὰ πλαγίων μέσων. Πρὸ πάντων θέλει νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν μικρασιατικὴν συμφορὰν καὶ νὰ παγιδεύσῃ τὰς πτωχοτέρας τάξεις, ἢ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὰς διαιρέσεις αἱ ὁποῖαι δὲν λείπουν δυστυχῶς ἀπὸ καμμίαν ἐθνικὴν ὁμάδα. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν παροικίαν τῆς Λυών. Ἀπὸ τριῶν περίπου εβδομαδῶν ἐγκαθιδρύθη ἐκεῖ Οὐνίτης ἱερεὺς, ἐλθὼν ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐχων τὴν τιμὴν ν' ἀνήκω εἰς τοὺς συνεργάτας τῆς «Ἐκκλησίας», τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὁργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θεωρῶ ἐθνικὸν καθήκον νὰ ἐκθέσω ἀμερολήπτως ὅ,τι εἶδα εἰς τὴν Λυών.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Λυών ἀνέρχεται περίπου εἰς 2.000 ψυχάς. Μία Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀνεγνωρι-

σμένη ἀπὸ τὴν Μητρόπλιν Θυατείρων τοὺς ὑπενθύμους τὰ πάτρια. Δυστυχῶς τὸ μικρόβιον τῆς διχνοῖας ὑπεσιῆλθεν εἰς τὴν ἐργατικὴν αὐτὴν παροικίαν. Ἡ δυσηρεστημένη μειοψηφία ἠθέλησε νὰ ἰδρῦσῃ καὶ δευτέραν ἐκκλησίαν. Ἡ Μητρόπολις Θυατείρων, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ παράδειγμα τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου πολλαὶ ἐκκλησίαι ἰδρυθεῖσαι εἰς μικρὰς παροικίας συνετέλεσαν εἰς τὴν διάσπασιν τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνισμοῦ, ἀπέρριψε τὴν πρότασιν. Τότε ἢ μὴ ἱκανοποιηθεῖσα εἰς τὰς ἀξιώσεις της μερῆς, παρακινουμένη καὶ ἀπὸ μερικῶν καλοθελητῶν οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκον ἴδια συμφέροντα, ἀπετάθη εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Οὐνίτην ἐπίσκοπον κ. Χαλαβατζῆν.

Οὗτος εἰσήκουσε τὴν παράκλησιν τῶν σχισματικῶν (!) Ἑλλήνων καὶ ἀπέστειλε τὸν ἀδελφόν του ὡς προϋστάμενον. Ἀπὸ τριῶν εβδομαδῶν ἤρχισε συστηματικὴ ἐργασία πρὸς ἀποπλάνησιν. Κυρίως τὰ πάντα μετέρχεται διὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσιν οὗτι ὀρθόδοξοί. Ὅχι μόνον μετὰ τὴν ἐξωτερικὴν περιβολήν, ὄχι μόνον μετὰ τὰς τελετὰς ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ προσπαθεῖ ὁ Οὐνίτης νὰ σαγηνεύσῃ, ἀλλὰ ἔχει καὶ τελεσφορότερον μέσον, τὴν ὕλικὴν δύναμιν. Ἐνῶ οἱ ἰδιοί μας προσπαθοῦν μετὰ τὸν ὀβολὸν τῶν ἐργαζομένων τάξων νὰ συντηρήσουν ναὸν καὶ νὰ συγκρατήσουν τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς των, ὁ οὐνίτης ἱερεὺς ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του χρῆμα ἀρκετὸν· τοιουτοτρόπως δὲ καὶ πολλὰς ἱεροπραξίας δύναται νὰ τελέῃ δωρεάν, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας νὰ ἐξαγοράζῃ συνειδήσεις. Τὸ εὐχάριστον ὅμως εἶνε οὗτι οἱ καταχθόνιοι αὐτοὶ σκοποὶ εὐρίσκουν ἀντιμέτωπον τὸ αἶσθημα τοῦ Ἕλληνοσ· οὗτος ὅταν φωτισθῇ δὲν πωλεῖ εὐλόγως τὰ πάτρια, καὶ μάλιστα, ὅταν καταλάβῃ οὗτι ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐξαπατήσουν, προσκολλᾶται περισσότερον εἰς τὰ ἰδεώδη του. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν Λυών. Ὅταν ἡ ἄγρυπνος ἐπέμβασις τοῦ Μητροπολίτου Θυατείρων διεφώτισε μετὰ ἐγκυκλίους τὰς ὀρθοδόξους συνειδήσεις, ὅταν τὰ ὀρθόδοξα σώματα ἀντιμετώπισαν σθεναρῶς τὸν κίνδυνον, ὅταν προσεπάθησα εἰς δύο διαλέξεις νὰ ὑποδείξω ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντα τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐν τῇ ξένη, ὅταν ὁ ἄγιος τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπος ἐτόνισεν οὗτι ἡ Οὐνία εἶνε ἐχθρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ 9]10 τῆς παροικίας ἐξεδήλωσαν μετὰ τρόπον πανηγυρικὸν τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἐτηλεγράφησαν καταλλήλως εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος! Ἐπειδὴ δὲ οἱ περὶ τὴν Οὐνίαν ἐξακολουθοῦν νὰ διαδίδουν οὗτι εἶνε ὀρθόδοξοι, παρεκάλεσα μερικῶν γνωστούς μου φίλα φρονούντας πρὸς τὸ Ἑλληνόρρυθμον

αὐτὸ καθεστώς, νὰ ὑποβάλουν τὰ ἐξῆς ἀπλᾶ ἐρωτήματα : α') ποῖον θεωρεῖτε θρησκευτικὸν ἀρχηγόν σας ; β) ἀναγνωρίζετε τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ 1870 καθιερωθὲν ἀλάθητον τοῦ Πάπα ; γ') μεταχειρίζεσθε τὸ ἅγιον Μῦρον κατὰ τὸ βάπτισμα ; καὶ ἂν τὸ μεταχειρίζεσθε ἀπὸ ποῦ τὸ λαμβάνετε ; ἀρὰ γε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως ὄλαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ; δ') Παραδέχεσθε τὸ Σῖμβολον τῆς πίστεως ὡς καθιερωθῆ εἰς τὴν Α' καὶ Β' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ; Ἐπίσης ὑπεβλήθη καὶ ἐρώτημα κοινωνικῆς φύσεως, τὸ ἐξῆς : διατί ἡ Οὐνία εἰς τὴν Ἑλλάδα κάμνει κυρίως θραῦσιν εἰς τὰς πτωχοτέρας τάξεις καὶ διατί θέλει νὰ τὰς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀφοῦ μὲ αὐτὴν εἶνε στενὰ συνδεδεμένα τόσα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ; Ἐπειδὴ δὲ ἀρκετοὶ νομίζουν ὅτι αἱ πράξεις τοῦ Οὐνίτου ἱερέως ἐπὶ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων εἶνε κανονικαί, παρεκλήθησαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ τὸν ἐρωτήσουν ἂν γὰμος π. χ. τελεσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἠσπασθήσαν τὸν Οὐνιτισμὸν, δηλαδὴ τὸν Καθολικισμὸν, θ' ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν. Ἔως τὴν ἰσχυρὰν ἐλήφθη οὐδεμίαν ἀκόμη ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα. Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα σθεναρὰ, μεμετρομένη καὶ εὐγενὴς ἀρθρογραφία τοῦ ἐδῶ ἑλληνικοῦ τύπου παρακαλεῖ τὸν Οὐνίτην ἱερέα νὰ ὀμιλήσῃ εἰλικρινῶς καὶ νὰ καθορίσῃ τὴν θέσιν του ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ ἀποπλανηθέντες ἤρχισαν νὰ συναισθάνωνται τὴν πτωσίαν των, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ ἐπιστολῶν τῶν σωματείων καὶ εὐσεβῶν ἰδιωτῶν, ὁποσοδήποτε ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμᾶται ἡ δύναμις τῶν ἐχθρῶν τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶνε πονηροὶ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων καὶ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην δύο τινὰ ἀπαιτοῦνται ὅπως ἡ ἑλληνικὴ παροικία τῆς Λιτῶν ἀνακτήσῃ τὴν γαλήνην της καὶ τὸ ἔργον τοῦ Οὐνιτισμοῦ ἐκμηδενισθῆ. Πρῶτον, κατάλληλος προϋσταμένος εἰς τὴν ἐπίκαιρον αὐτὴν θέσιν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ παραδειγμα τοῦ θὰ ἐμπνεύσῃ καὶ θὰ στηρίξῃ. Ἐκ τῶν ἱερέων, οἱ ὅποιοι ἐχρωματίσθησαν εἰς τὸν κομματικὸν οὐτὸν σάλον, ὁ μὲν οἰκονόμος κ. Γροπέτης ἐδήλωσεν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει νὰ ὑπηρέτησῃ ὑπὸ τὴν Μητροπόλιν Θυατείρων, ὁ δὲ ἀρχιμ. κ. Νικόδημος Ἀντωνίου διεκήρυξεν ὅτι εὐχαρίστως παραιτεῖται ἂν ὁ ἑλληνισμὸς ὀμονόησῃ, Διὰ τοῦτο ἡ Μητροπολις Θυατείρων ἐν συνειδησὶ μὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ι. Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νὰ ἐξεύρῃ τὸν θερμορῶν ποδηγέτην τῆς χειμαζομένης

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἡμερομηνία	Ἦχοι	Ἐσθινὰ	Ἀπόστολοι	Εὐαγγέλια
6	πλ. δ'	Η'	Κυρ. Ε' Νηστ.	Κυρ. Ε' Νηστ.
13	—	—	> Βαῖων	> Βαῖων
20	—	—	> ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	> Α' ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
27	πλ. α'	Α'	> Β' τοῦ Θωμᾶ	> Β' τοῦ Θωμᾶ

νης παροικίας οὕτως, ὥστε τὸ μικρόβιον τοῦ Οὐνιτισμοῦ νὰ ἐντοπισθῆ καὶ καταστῆ ἀβλαβές. Καὶ τοῦτο ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, διότι «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί».

Δεύτερον νὰ δηλωθῆ ἀρμοδίως ὅτι αἱ πράξεις τοῦ Οὐνίτου ἱερέως, τελοῦμεναι ἐπὶ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων μὴ ἀλλαξοπιστησάντων, εἶνε ἄκυροι καὶ εἴμαι βέβαιοι ὅτι οἱ θύματα ἀγνοίας ἢ πλεκτάνης πσοόντες ὁμογενεῖς μας θ' ἀναθαροῦσιν. Εὐτυχῶς δὲ ἡ Κυβέρνησις τῆς χώρας αὐτῆς, ἡ ὁποία φιλοξενεῖ χιλιάδας Ἑλλήνων, διακρίνεται διὰ τὸ φιλελεύθερον αὐτῆς πνεῦμα καὶ εἶναι κεκηρυγμένη κατὰ τοῦ στραγγαλισμοῦ τῶν συνειδήσεων.

Ἐὰν οἱ φρουροὶ τῶν πατρίων ματαιώσουν τὴν πρώτην ἀπόπειραν τοῦ Οὐνιτισμοῦ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς παροικίας, θὰ ἐπιτελέσουν ἐθνικώτατον ἔργον. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι εἰς τὰ ξένα ἀπάρησις τῆς Ὁρθοδοξίας σημαίνει καὶ ἐκμηδένισιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μέσα εἰς τὸν κυκεῶνα αὐτὸν τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ, ὅπου Ἑλληνικὰ σχολεῖα δὲν ὑπάρχουν καὶ ὅπου διάφορα κοινωνικὰ συστήματα ἐξασκοῦν μεγάλην ἐπιρροήν, τί θὰ γίνῃ ὁ Ἕλληνας ἂν δὲν ἔχη τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Νεὸν νὰ τῷ ὑπενθυμίξῃ τὴν πατρίδα; Δὲν θέλω νὰ εἴμαι μάντις κακῶν τοῦτο μόνον διατυπῶ ὡς ἀπλήν ὑποκειμενικὴν γνώμην: μετὰ 3-4 γενεᾶς ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς παροικίας θ' ἀπορροφηθῆ, ἐκτὸς ἂν Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία λάβουν τὰ μέτρα των.

Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Διπλωματοῦχος Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ ψεύδη.

Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις διὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ πρακτορείου της προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι πάντα τὰ περὶ σκληροτήτων καὶ διωγμῶν γραφόμενα καὶ λεγόμενα ὡς διαμαρτυρίαι ἐξω τῆς Ρωσίας εἶνε «μυθεύματα ἀνίκανα νὰ ἐξαπατήσωσι τὸν κόσμον». Καὶ ἐπάγεται ὅτι «ὁ δυνηθεὶς νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἐνωσιν τῶν ρωσικῶν σοβιετικῶν δημοκρατιῶν γνωρίζε

... ὅτι τὰ Σοβέτ. πολέμου τὴν θρησκείαν διὰ τοῦ λόγου, τῆς πειθοῦς καὶ τῆς διαφωτίσεως, ἐξέλιξε διὰ τῶν μεθόδων τῆς μεσαιωνικῆς ἱεράς ἐξέλιξε. Μέχρι σήμερον—ἐξακολουθεῖ—δημοσίᾳ λειτουργοῦσιν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Ἑνώσεως τῶν Δημοκρατιῶν δεκάδες χιλιάδων ναῶν διαφόρων θρησκευτικῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἀντιπρόσωποι, ἐὰν δὲν μετέχουν ἀπεπανάστατικὰς ἐνεργείας, δύνανται ἐλευθέρως ἐλάσσειν τὰ τῆς λατρείας τῶν. Πῶς μετὰ τὰ ψεύδη αὐτὰ θὰ πιστευθῇ ἢ κατ' αὐτὰς ἐκ τῶν αὐτῶν πηγῶν ἀποβασθεῖσα εἰδησις περὶ μεταβολῆς τῆς θρησκευτικῆς πολιτικῆς τῶν Σοβέτ, ἢ, ἂν πράγματι ἐπῆλθεν αὐταῖς τις τῶν ἀντιθρησκευτικῶν διωγμῶν, πῶς αὕτη ἐπισημῆθι ὡς προερχομένη τάχα ἐξ ἀνυπάρκτου σεσημασμένου πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως;

Ἡ διαμαρτυρία

Ἡ ἐργατικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ τύπος οὐ μόνον δὲν συνεισέφερε τὴν κοινὴν κατὰ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ διωγμοῦ τῆς θρησκείας ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ καὶ ἐκάκισεν αὐτήν, μάλιστα μετὰ τὸ περίφημον ἀνακουωθῆν περὶ τῶν δημοκρατικῶν τοῦ μητροπολίτου Ζεργίου. «Δυνάμεθα ν' ἀπομαρτυροῦμεν κατ' ἀρχὴν καὶ νὰ ἀντιπαθῶμεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χαρακτηριστικὰ τινα τῆς μεθόδου, διὰ τῆς ἧς ἡ Ἑνωσις τῶν Σοβητικῶν Δημοκρατιῶν θέλει ἀναθεθεῖν τὰ τῆς ἰδίας ζωῆς»—ἔγραψε μετὰ τινος ἰσοδότητος ὁ «Daily Herald» ἀλλ' ὁ «New Leader» ἐπιμύματα ἐπέτεθη κατὰ τοῦ Πάπα διὰ τὸ γνωστὸν διάβημα. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἦ, θὰ ἦτο εἰς ἡμῶν ψιστον βαθμὸν ἀποκαρδικτικὸν ἂν οὐδὲ μία ἡμερὴ διαμαρτυρίας ἠκούετο κατὰ τῆς ἀνηκούστου ἀποσεβικῆς βαρβαρότητος ἐναντίον τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ διαμαρτυρία δύναται νὰ μὴ θέσῃ τέρμα εἰς τοὺς διωγμούς, ἀλλὰ ἔστω εἰνε θεωρητικῆ, διότι ὁ μπολσεβισμὸς εἶνε ἀποσεβικὴ θρησκεία, ἢ δ' ὑπαρξίς του ἐξαρτᾶται, ἀπὸ τῆς ἀπύξασιν, ἐκ τῆς πλήρους καταστροφῆς τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Δὲν θὰ ἦτο ὅμως παντάπασιν ἀνεπιτυχὸν διὰ τὸν σημερινὸν Χριστιανισμὸν ἂν ἦτο καὶ ἄφρονος ἐθεώρει τὰ ἐν τῇ Μπολσεβικίᾳ ἐνεργούμενα. Ὅτι ποδοπατεῖται σήμερον ὑπὸ τὸν πόδας τῶν Σοβέτ εἶνε ἡ συνείδησις, ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ πᾶν ὅτι ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι ἀρχὴ ἱερόν, ὅσιον, ὑψηλὸν καὶ θεῖον. Ὅσον δ' ἐπὶ εἰς τὰς δηλώσεις τοῦ μητροπ. Ζεργίου, ἃς μὴ ἀρνηθῆται ὅτι εὗτος εἶνε αὐτὸ τοῦτο ὄμηρος εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν μπολσεβίκων. Ἡ ἀρνήσις του νὰ δηλώσῃ αὐτὸν τῷ ἐπιβάλλουν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ πληροῦται πολὺ ἀκριβὰ ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας ἀτυχῶν ἐγ-

καθεύκτων καὶ νὰ ἐξωθήσῃ εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τὴν τρομοκρατίαν μέχρι καὶ τῶν μᾶλλον ἀπομακρυσμένων χωρίων τῆς ἄλλως τε τόσο δεινῶς δοκιμαζομένης ἐκείνης χώρας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δύο τακτικὰς διοικητικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα, ἡ δὲ Ἀρχιερατικὴ Ἐπιτροπεία εἰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις, κατ' ἃς συνεζήτησε καὶ σχέδιον περὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν, ἀπὸ τῆς χθὲς δ' ἐπελήφθη τῆς μελέτης τοῦ κατατεθέντος εἰς τὴν Βουλὴν σχεδίου νόμου περὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς Τραπεζίης.

— Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ κοινῶν ἐράνων μεταξὺ τῶν Ἱεραρχῶν θὰ στηθῇ Ἀναθηματικὴ στήλη εἰς μνήμην τῶν κληρικῶν οἰκτινῶν ἀπὸ τοῦ 1912 καὶ ἐξῆς ἐθανατώθησαν ἢ ἄλλως ἔπαυθον ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Νικαίας καὶ Δέρκων καὶ τοῦ ἐπισκόπου Λεύκης ἀνέλαβε συνοδικῆ ἐντολῇ τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς ἀναθεωρήσεως, συμπληρώσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τελετουργικῶν βιβλίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α.Θ.Π. ἀπένειμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φιλόνηρον ὁμογενῆ κ. Θεοχ. Κότσιαν διὰ τὴν ἐξ 60.000 αἰγυπτ. λιρῶν δωρεάν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα Ἀλεξανδρείας πρὸς ἀπόκτησιν νέου οἰκοδομήματος κοινωικοῦ νοσοκομείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Κίριλλος δεξιβάσας πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἐν ὀνόματι αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας καὶ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ Κύπρου διαμαρτυροῦμεθα ἐντόνως ἐναντίον τῶν ἀπηνεστάτων ἀντιθρησκευτικῶν διωγμῶν ἐν Ρωσίᾳ ἀτευθύνοντες ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ὅπως ἐνεργοῦσα ἐξασκήσῃ πᾶσαν αὐτῆς ἐπιρροὴν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ρωσικοῦ λαοῦ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ σεβητικὸς τύπος, ἐκδικούμενος τὸν Πάπαν καὶ τὸν Πρωθυεράρχην τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν πρωτοβουλίαν των ὡς πρὸς τὴν διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ ἐναντίον τῆς θρησκείας διωγμοῦ ἐν

Ρωσία, ἐδημοσίευσεν χυδαιότατα κατ' αὐτῶν ἄρθρα μετὰ γελοιογραφῶν διαπομπευουσῶν τοὺς τε εἰρημένους ἐκκλησιαστικοὺς ἀρχηγούς καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικά πρόσωπα εἰς στάσεις ἀναρμόστους καὶ ὀπλισμένους διὰ πολυκρότων καὶ ξιφῶν, δι' ὧν καὶ κατασφάζουσι τοὺς ἐργάτας !

— Ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Δνειπέρου Κρεμεντσούκ συνέβησαν πρὸ δλίγου χρόνου σοβαραὶ ταραχαὶ προκληθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀθέων οἵτινες εἶχον διοργανώσει μίαν πομπὴν ἱερόσυλον πρὸς ἐμπαιγμὸν τῶν θείων. Οἱ κάτοικοι τῆς κοζακικῆς ταύτης πόλεως καταγανακτήσαντες διὰ τὴν ὕβριν ἐφόρμησαν κατὰ τῆς πομπῆς, ἀφοῦ δὲ ἐκακοποίησαν δεινῶς τοὺς μετασχόντας αὐτῆς ἐφόρνευσαν τὸν ἀρχηγὸν τῶν διὰ πελέκεων.

— Τὴν διεθνή ὀργάνωσιν βοηθείας ἐπασχολεῖ ἀπὸ τινος τὸ πρόβλημα τῆς περιθάλψεως 5.000—6.000 ῥώσων, τῶν ὁποίων προβλέπεται ὁ ἐκπατρισμός. Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις τὰ Σοβὲτ ἔχουσιν ἀποφασίσει τὴν πραγματικὴν ἐκρίζωσιν 750 χιλ. χωρικῶν οἰκιῶν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς «κολλεκτιβοποιήσεως» τῆς γεωργίας. Ἡ πᾶσα προσπάθεια τῶν Σοβὲτ ἐστράφη εἰς τὴν κράτοποίησιν, τὸν στρατωνισμὸν καὶ τὴν ἐργατοποίησιν τῶν ῥώσων χωρικῶν. Ἡ ἀνατροπὴ αὕτη τῶν θεμελιῶν τῆς ζωῆς καὶ μίᾳ σιτοδείᾳ δεινοτάτῃ θὰ μεταβάλλωσιν ἀσφαλῶς τοὺς χωρικοὺς εἰς ἐπίπτας καὶ θὰ ἀναγκάσωσιν αὐτοὺς νὰ δραπετεύσωσιν εἰς τὸ ἔξωτερικὸν δι' ὄλων τῶν σχισμῶν τῶν ῥώσικων συνόρων, ἐλπίζοντας νὰ εὕρωσι φιλάνθρωπον ὑποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν των, διότι φεύγουσιν οὐχὶ μόνον τὴν οικονομικὴν ἐκμηδένισιν, ἀλλὰ καὶ τὴν βίαν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτοὺς ἀθείαν. Τὸ κεντρικὸν εὐρωπαϊκὸν γραφεῖον τῶν βοηθειῶν τῶν Ἐκκλησιῶν δηλοῖ ὅτι δέχεται εὐγνωμόνως πᾶσαν προσφορὰν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακίτρου τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐπερμεσοῦντος τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἐωρτάσθη ἐν Βάρνη ἡ ἐνενηκονταετηρὶς τοῦ σεβ. μητρο. Βάρνης κ. Συμεῶν. Μετὰ λειτουργίαν, ἧς μετέσχον ἀρχιερεῖς καὶ κληρὸς πολὺς, ἐψάλη δοξολογία ὑπὲρ τοῦ πολιοῦ ἱεράρχου, καθ' ἣν προσεφώνησεν αὐτὸν δι' ἐνθουσιώδους λόγου εἰς τῶν ἐπισκόπων. Ἐν δὲ τῇ βουλγαρικῇ πρωτεύουσῃ συνεκροτήθη ἐπιτροπὴ ἐκ καθηγητῶν, ἧς συνετάξεν εἰδικὸν πρόγραμμα πανηγυρικοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ γεγονότος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τῇ 12 τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου συνεκλήθη ἐν Βαρσοβίᾳ ἡ μεγάλη πλήρης Σύνοδος τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς ἐπίλουςιν ζωτικῶν τινῶν αὐτῆς ζητημάτων, ἐν οἷς προέχει ἡ ἐσχάτων κινήσεισα ἀπειλὴ τῆς ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀφαιρέσεως 600 καὶ πλέον ὀρθοδόξων καὶ μονῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν τῆς Συνόδου ἐγένετο ἴσος, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληρικῶν περιλαμβανομένων καὶ τῶν χειροθεσιῶν ἀναγνωστῶν. Τὰ ζητήματα, περὶ ἃ ἡ Σύνοδος ἠσχολήθη κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀπολυθείσῃ ἐγκλήφῃ περιληφθεῖσαν ἡμερησίαν διάταξιν, εἰς τὰς ἀκόλουθα: ἡ ἐνότης μεταξὺ ἱεραρχίας καὶ πιστῶν ἐπίσκοπος τῆς ἐσωτερικῆς ἐκκλησίας· ἀνεξαρτησία κατὰ τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας καὶ τῶν ἐκθέσεων· αἱ δικαστικαὶ ἀγωγαὶ περὶ σφετερισμῶν καὶ μονῶν καὶ τὰ κατ' αὐτῶν ληπτέα μέτρα τήρησις τῶν ὑπαρχουσῶν ἐνοριῶν, ἀναστάσις τῶν κατηργημένων καὶ σύστασις νέων· αἱ νομικαὶ βάσεις τῆς συγχρόνου θέσεως τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Πολωνίᾳ· ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μέχρι τοῦδε πράξεως δημιουργηθεῖσα πραγματικὴ θέσις αὐτῆς· ἡ κητορικὴ κατάστασις αὐτῆς· περὶ ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως κτλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑἴΘΙΟΠΙΑΣ

Ἐπίσκεψις λατίνων ἀρχιερέων γενομένη ἐσχάτως εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀβυσσινίας διεγείρασα φόβους ἐπιρροῶν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἐν τοῖς κληρικοῖς τοῦ πατριαρχείου τῶν Κοπτῶν τῆς Αἰθιοπίας ὤθησε τὸν Πατριάρχην τῶν Κοπτῶν ὅπως μεταβῆτο αὐτοπροσώπως εἰς Ἀδῖς—Ἀμπέμπαν εἰς ἀντίρροπον τῆς ἀπὸ τῆς λατινικῆς ἐπισκέψεως ἐντυπώσεως. Ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ αἰθιοπικῇ πρωτεύουσῃ παρουσίαν τοῦ Κόπτου Πατριάρχου ἀπήτησε, φαίνεται, καὶ ἡ διακανονισμὸς τοῦ σπουδαίου μεταξὺ τῆς βασιλικῆς κοπτικῆς αὐλῆς καὶ τοῦ κοπτικοῦ πατριαρχείου ζητήματος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις μόνῃς Δείρ-ἔσ-Σουλτάν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ πατριάρχης τῶν Κοπτῶν Ἰωάννης ἔφθασεν εἰς Ἀδῖς—Ἀμπέμπαν τῇ 3 παρελθόντος Ἰανουαρίου. Ἡ μετάβασις αὕτη τοῦ πατριάρχου ἀποτελεῖ τὴν τρίτην ἐπίσκεψιν κόπτου πατριάρχου ἀφ' ὅτου ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία ὑπήχθη ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Κοπτικῆς, τῆς μὲν πρώτης γενομένης κατὰ τὸν 18' αἰῶνα, τῆς δὲ δευτέρας τῆς 1856. Τῷ πατριάρχῳ ἐγένετο ἐν τῇ αἰθιοπικῇ πρωτεύουσῃ μεγαλοπρεπέστατη δεξίωσις, αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος προσελθόντος εἰς τὸν σταθμὸν πρὸς ὑποδοχὴν. Ὁ πατριάρχης ἐφιλοξενήθη ἐν τοῖς ἀνακτοροῖς, κατὰ τὴν ἐπίσημον δὲ δεξίωσιν σύμπας ὁ κληρὸς ἔφερε τὰ ἱερατικὰ αὐτοῦ ἄμφια, ὁ δὲ πατριάρχης καὶ ὁ Ἀμπούνα τοὺς μανδύας των. Ὁ πατριάρχης ἐκαθέσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασιλέων ὑπὸ μεγα-

λοπρεπή σκηνήν ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἐμφάνις τοῦ πατριάρχου ἐν Αἰθιοπία ἐξήλειψε, φαίνεται, πᾶσαν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν λατίνων ἀρχιερέων ἐντύπωσιν. Ὁ πατριάρχης ἐχειροτόνησε νέον ἐπίσκοπον αἰθίοπα. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεως ἡ κυβέρνησις καθιέρωσεν ἀκίνητον πρὸς ἴδρυσιν νέας σχολῆς φερωνύμου τοῦ ἀποστόλου Μάρκου. Ἡ αὐτοκράτειρα ἀπέειμεν εἰς τὸν πατριάρχην τὴν μεγάλαν τῶν Σολομώντος, ἡ δ' αἰθιοπ. κυβέρνησις ἀρχιερατικὰ διάσῃμα, καὶ ὁ Νεγκὺς χρυσοῦν ὠρολόγιον μετὰ τῆς φωτογραφίας του ἐπὶ σμάλτου καὶ ἄλλα δῶρα.

ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Παλαιστίνῃ μεταξὺ τῶν ἁράβων καὶ τῶν ἑβραίων ταραχὰς ἐφρονεύθη ὁ γνωστός εἰς τοὺς ἀγιογραφικοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους Harold M. Wiener ἥτο πασίγνωστος φανατικὸς ὑπερμαχος τῆς μωσαϊκῆς αὐθεντικότητος τῆς Πεντατεύχου καὶ δεινὸς πολέμιος τῶν πορισμάτων τῆς κριτικῆς σχολῆς τοῦ Wellhausen. Καταλιπὼν τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐν Παλαιστίνῃ, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν γωσῶγιαν, μετὰ ταῦτα δ' ὀμῶς, ὑποστὰς ἀπογοητεύσεις τινάς, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ ἀγιογραφικὰς μελέτας. Ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τῆς «Palestine Exploration Fund» ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς γενναιοφροσύνης του. Ὡδήγει μετὰ προθυμίας τοὺς ἀρχαιολόγους ἀνά τὴν Παλαιστίνην, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε κάλλιστα, ἦτο ὁμῶς τόσο στενωὺς ἰουδαῖος, ὥστε ἐθεώρει μὴ ἐπιτετραμμένον νὰ μετέχη τοῦ γυμνασίου τῶν ἰσραηλιτῶν σὺντροφῶν του. Παρὰ ταῦτα, ἰσχυρῶς αὐτοῦ τινες εἶχον ποιᾶν τινα εὐρύτητα. Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας εἶχε καταλήξει εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσλάμ δὲν ἀπέχετο πολὺ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὅτι τὸ μέλλον τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἐξηρτάτο ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς βελτιώσεως τῶν πρὸς τοὺς ἄραβας σχέσεων των, καὶ διὰ τοῦτο εἰργάζετο πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τούτων, κατὰ τοσοῦτο δὲ μάλλον ἐλύπησε τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸν ὁ τραγικὸς θάνατός του, καθ' ὅσον ἔπεσε θύμα τυφλοῦ φανατισμοῦ ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ συμπλησιάσῃ τοὺς ὁμοφύλους του.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς συνδιδασκαλίας τῶν δύο φύλων εἰς τὰς αὐτὰς τάξεις ἐν Κίνα συνετέλεσεν εἰς τὴν ριζικὴν μεταβολὴν τῶν τέως ἰδεῶν περὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων. Παρατηρήθη ὅτι ἤρξατο διαδιδόμενῃ μέχρι καὶ τῶν ἁπλοῶν ἀπομεμακρυσμένων πόλεων τοῦ ἐσωτερικοῦ

μία βδελυρὰ φιλολογία ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν γεννησίων σχέσεων, τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, τῶν κινήματων, τῶν χορευτικῶν κέντρων καὶ τῶν παρομαρτούτων κινδύνων, ἡ ἐπίδρασις δ' αὐτῆς ἐπὶ τῆς νεολαίας ὑπῆρξε νοσηροτάτη. Τόσον ὑπενομεύθη ἡ ζωτικότης πολλῶν νέων, ἔφ' ὧν ἀνετίθεντο πολλαὶ ἐλπίδες, ὥστε αἱ πολιτικαὶ καὶ σχολικαὶ ἀρχαὶ ἤρξαντο ἀσχολοῦμεναι περὶ τὴν διάδοσιν μεταξὺ τῶν τάξεων τῶν νέων βιβλίων διαπραγματευομένων ἐπιστημονικῶς τὸ γενετήσιον πρόβλημα.

— Τὸ ἀκριβώτερον βιβλίον τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πρώτη ὑπὸ τοῦ Γουτεμβέργου τυπωθεῖσα Ἁγία Γραφή. Ταύτης σώζονται ὀλίγιστα μόνον ἀντίτυπα, ὧν ἡ ἀξία ὀλονὲν ἀυξάνεται. Τῷ 1884 ἐν τούτων ἐπωλήθη ἐν Λονδίῳ ἀντὶ 87.500 φράγκων. Τῷ 1911 εἰς τινα πλειστηριασμὸν ἄλλο ἀντίτυπον ἐπωλήθη ἀντὶ φρ. 145.000. Ὀλίγα ἔτη βραδύτερον ἐν Λονδίῳ ἐν τῶν πολυτιμωτέρων ἀντιτύπων ἐπωλήθη ἀντὶ 250.000 φρ. Ἡ τιμὴ τοῦ τελευταίου πωληθέντος ἀνῆλθεν εἰς φρ. 375.000· ἐπωλήθη τοῦτο ὑπὸ γερμανικοῦ τινος μοναστηρίου εἰς ἄμερικανόν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ τιμὴ ὑπερηκοντίσθη. Ἄλλο ἀντίτυπον, ἀνήκον ἀπὸ τοῦ 16' ἡδὴ αἰῶνος εἰς τὸ τάγμα τῶν Βερναρδίνων τοῦ Löbau καὶ εὐρισκόμενον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ μεγάλου σεμναρίου τῆς νῦν πολωνικῆς πόλεως Palpin, ἔλαβε πρὸ τινος τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἄγουσαν ἀντὶ φρ. 587.500.

NEA BIBLIA

Ἁκαδημία Ἀθηνῶν: Πανηγυρικὴ συνεδρία τῆς 26 Δεκεμβρίου 1929. Α'—Λόγος τοῦ Προέδρου κ. Δ. Αἰγινήτου. Β'—Λογοδοσία τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως κ. Σίμου Μεγάρδου. Ἀθῆναι 1929.

Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου, Λόγος ἐπιμνημόσυνος εἰς τὸν ἀοιδίμου Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βασίλειον τὸν Γ'. Ἀθῆναι 1929.—Τὸν ὄντως θαυμάσιον τοῦτον ἐπιμνημόσυνον, ὃν ὁ παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ Ἐξαρχος τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου σεβ. μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθος εἶπε κατ' ἀνάθεσιν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τελουμένου τοῦ τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου ἐν τῷ μητροπολιτ. ναῷ καὶ ὃν καταχωρίσαμεν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», δημοσιεύει εἰς ἴδιον τεῦχος ὁ σεβ. μητροπολίτης Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν κ. Ἀθηναγόρας, διότι «ὁ λόγος οὗτος εἶνε μία φθὴ εἰς τὸν ἀοιδ. Πατριάρχην καὶ μία ἀνάγλυφος εἰκὼν, ἐν ἣ μὲ ὀλίγας ἀδράς γραμμάς ζωγραφίζεται ὀλόκληρος ἡ πλουσία ζωὴ καὶ δράσις τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου κατὰ τὸν λήξαντα καὶ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ παραδίδεται οὕτω εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ ἔνεκα τῆς ἐθνικῆς καταστροφῆς διακοπεῖσα λαμπρὰ αὕτη περίοδος ἀκριβῆς καὶ δόξης τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ ὑποδοῦλου Γένους».

Ριζάρειος Ἐκκλησιολογία: Ἐπετηεὶς τοῦ Σχολικοῦ ἔτους 1928—1929. Ἀθῆναι 1929.—Ἡ καλῶς ἀρξαμένη

ἐκδοσις τῆς Ἐπετηρίδος τῆς πρεσβυγενοῦς ταύτης Ἐκκλησ. σχολῆς καλῶς καὶ συνεχίζεται, δὲν ἀμφιβάλλομεν δ' ὅτι καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μονίμως. Ἐν αὐτῇ περιλαμβάνονται, πρὸς τῇ ἐτησίᾳ γενικῇ ἐκθέσει τῆς Διευθύνσεως διὰ τὸ ἔτος 1928—1929 καὶ τῷ ἀπολογισμῷ τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ χρήσεως, αἱ ἀκόλουθοι ἐνδιαφέρουσαι μελέται τῶν καθηγητῶν τῆς: Ἀριστείδης Σπαθάκης ὑπὸ Κ. Λ., Ποῦ πρέπει νὰ ἰδρῶνται αἱ Ἱερατικαὶ Σχολαὶ ὑπὸ Κ. Ι. Δυοβουνιώτου, Οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ Ἑλλάδος καὶ Βιέννης ὑπὸ Κ. Δ. Παπαδημητρίου, Ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ Βοσσοῦτου εἰς τὴν Ἑρρ.—Ἄναν τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ Καρόλου Σπάρταλη, Ὁ Ἐπιτίμιος τοῦ Περικλέους εἰς νέαν ἑλληνικὴν ὑπὸ Κ. Σ. Κουραβέλου. Οἱ τύποι τῆς λατρείας ὑπὸ Σπ. Μ. Καλλιᾶφα, Cædamus Urbe ὑπὸ Ν. Παπανικολάου, Ἐρμηνεῖα δυσκόλων τινῶν ὄρων καὶ φράσεων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν Ψαλμῶν ὑπὸ Ἀρχιμ. Εὐαγγέλου Ἀντωνιάδου, Ἐσωτερικὴ Ἱεραποστολὴ ὑπὸ Δ. Ι. Κουῦμουτσοπούλου.

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, τακτικοῦ Καθηγητοῦ πῆς Πατρολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Πατρολογία (Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες καὶ συγγραφεῖς τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων). Ἀθήναι 1930 (σελίδες 610).— Ἡ ἑλληνικὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη ἐστερεῖτο μέχρι σήμερον μιᾶς Πατρολογίας ἀριτίας, δυναμένης νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνάγκας οὐ μόνον τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ τῶν καθ' ὄλου περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ γράμματα ἀσχολουμένων. Τὰ γνωστὰ παρ' ἡμῖν πατρολογικὰ συγγράμματα τοῦ Κοντογόνου, τοῦ Χριστοδούλου καὶ τοῦ Κυριακοῦ, μὴ ἐξικνούμενα πέραν τῆς ε' ἑκατονταετηρίδος, εἶνε στοιχειώδη ἢ τοῦ Φιλαρέτου ὑπὸ τοῦ Παγίδα μεταφρασθεῖσα σπανίζει, ἢ δὲ τοῦ Δέσφρου καὶ σχοινοτενεστάτη εἶνε καὶ μόνον τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας περιλαμβάνει. Ταύτην τὴν ἔλλειψιν ἤλθε νὰ πληρῶσῃ ἢ Πατρολογία τοῦ κ. Μπαλάνου, ἐξικνούμενη μέχρι

καὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ, συμπεριλαμβανομένου. Τὸ σύγγραμμα διαίρεται εἰς τρεῖς περιόδους, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, ἢ δὲ δευτέρα ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ β' ἡμίσεως τοῦ ε' αἰῶνος, καὶ ἢ τρίτη ἐξετάζει τοὺς μέχρι τ' ὅ τελους τοῦ η' αἰ. γράψαντας. Ὁ σ. ὀρθῶς ποιῶν ἀπέφυγε τὴν βιβλιογραφικὴν πολυλογίαν, ἰδιαίτερος ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν του εἰς τὰς ἑλληνικὰς πατρολογικὰς μελέτας καὶ περιορισθεὶς εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν οὐσιωδωδέστων ἐπιστημονικῶν πληροφοριῶν ὡς ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κυρίως κοινὸν διέτριψε περὶ τοῦ ἑλληνος ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφεῖς περισσότερο ἢ περὶ τοὺς ἀλλογλώσσους, ἐν γένει δὲ προσεπάθησε νὰ δώσῃ ζῶσαν εἰκόνα τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φιλολογικῆς παραγωγῆς καθ' ὄλου, μάλιστα δὲ τῆς συγγραφικῆς δράσεως τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, ἐχόμενος ἐγγύτατα τῶν πηγῶν, ἐξ ὧν μάλιστα τὰ ἐκλεκτότερα καὶ χαρακτηριστικότερα χωρία παραθετεῖ συχνάκις ἐν ὑποσημειώσεσιν, ἔτοιμον καὶ πρὸχειρον ἀπόλαυσιν τῆς ὀξυνοίας, εὐφυίας καὶ καλλολογίας πολλῶν ἐξ αὐτῶν. Ὁ κατακλείων τὸ ἔργον λεπτομερῆς ἀλφαριθμητικὸς πίναξ περιλαμβάνει πρὸς τοῖς κυρίοις ὄνομασι καὶ τὰ κυριώτερα τῶν θεμάτων, περὶ τὰ ὁποῖα οἱ σπουδαιότεροι τῶν ἐκκλησ. συγγραφέων ἠσχολήθησαν, ἐντεῦθεν δὲ οὐ μόνον οἱ σπουδασταὶ τῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱεροκήρυκες ἀποκτῶσι σπουδαῖον βοήθημα εἰς τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ μελέτας. Τὸ σύγγραμμα, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας ἐκδοθέν, εὐρηται παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Γ. Λαδᾶ (Ἀκαδημίας 33α) ἀντὶ δρχ. 240 (διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 255 καὶ τὸ ἐξωτερ. δρχ. 265).

Σπυρ. Μ. Καλλιᾶφα, Ἐπόπτου τῶν σχολείων τῆς Φιλελευθερευτικῆς Ἐταιρείας, Ἡ θρησκεία καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῇ δημοτικῇ καὶ τῇ μέσῃ Ἐκπαιδεύσει μετὰ παραδειγμάτων. Ἀθήναι 1930.—Περὶ τοῦ ἔργου τούτου θὰ διατρέψωμεν προσεχῶς εἰδικότερον.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐλώνης προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθῃν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ τοὺς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 23 καὶ 30 Μαρτίου, καὶ τῇ 6 Ἀπριλίου ε. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ., ἐν Γερακίῳ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Γερονθρῶν τοὺς ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Κοσμά, κατὰ τὴν θέσιν Κάτω Πουρναρὸς κειμένους ἀγροὺς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐλώνης καὶ τὸ κατὰ τὴν θέσιν Βασιλείση τῆς αὐτῆς περιφερείας κείμενον περιβόλιον αὐτῆς μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων καὶ λοιπῶν ἄλλων δένδρων. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῶσεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερμπίτης διακηρῶσει ὅτι δωθείσης μείζονος προσφορᾶς ἐπὶ τῶν τεμαχίων ἐν θέσει Παληοργός, Καλόγηρα καὶ Φηλιατρὸς ἐπαναλαμβάνεται ἢ δημοπρασία ἐπίσης ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν τοιαύτην τὰ ἐν θέσει Ἀλώνια, ἢ Ἁγιος Γεώργιος, Αὐγέρα τοῦ χωρίου Κουμουδιά καὶ Ἀριανά κατὰ τὴν 30 Μαρτίου ε.ε. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π.μ. ἐν Σηροκαμπίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασίων, ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἀντιπροσώπου καὶ συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ἀρχικῆς διακηρῶσεως. Οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς ἐάν δὲν προσέλθῃ μετ' ἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 — Ἀθῆναι

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧ.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ
† ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ
ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. 100
ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 30

Διεύθυνσις Συντάξεως: Μοσχονησίω 12α. — Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Διευκρινώσεως: Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέης 21